

Otevřete dveře
do nádherného světa plného
magie a tajemství

HOTEL MAGNIFIQUE

EMILY J. TAYLOR

HOTEL
MAGNIFIQUE

Copyright © 2022 by Emily Taylor Creative LLC

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Jana Patschová, 2023

Cover © Jim Tierney, 2023

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

ISBN 978-80-277-3613-3 (pdf)

přeložila
Jana Patschová

HOTEL MAGNIFIQUE

EMILY J. TAYLOR

KING
COOL

Erikovi

 PROLOG

Doručovatelka dostala jediný pokyn – úderem pŕlnoci musí být chlapec na místě. Bylo to jednoduché, tedy až na to, že obvykle doručovala balíčky za denního světla, ne malé chlapce pod rouškou tmy.

Práce byla slušně placená, ale to vlastně nebyl důvod, proč ji přijala. Ve skutečnosti byla zvědavá.

Chtěla vědět, proč ten zámožný pár vyhledal právě ji. Proč chlapcův otec odmítl napsat doručovací adresu na papír, a místo toho jí jen něco rychle pošeptal do ucha, a proč jeho matka plakala. Ze všeho nejvíc si lámala hlavu nad tím, kdo chlapce převezme, vzhledem k tomu, že doručovacím místem nebyl ničí dům ani žádná jiná budova, ale jakýsi meziprostor – prázdná ulička na druhé straně města.

Chlapec vypadal docela obyčejně. Měl měděnou pleť bez poskvrnky, o odstín tmavší, než měla ona, kráčel však se svěšnou hlavou, jako by jeho ramena nemohla unést tíhu nočního ovzduší.

Doručovatelka zaháněla šero lucernou a s rostoucím znepokojením zápasila se stíny. V mysli jí vyskakovaly příběhy, které jí vyprávěl dědeček – o šepotu magie skrývající se ve všech koutech světa a o dětech, které potkal strašlivý osud.

Byla už příliš stará na to, aby těm povídačkám věřila, ale přesto zrychlila krok.

Kousek před cílem za sebou chlapec začal vláčet nohy. Chytila ho za kostnaté rameno a poslední úsek cesty ho skoro táhla. Pak zastavila.

Ulička byla pryč. Na jejím místě stála podivná úzká budova, vtěsnaná do stísněného prostoru a dokonale zapadající mezi rozpadající se stavby po obou stranách.

Ze stínu poblíž vchodu vykročila postava.

Doručovatelka postrčila chlapce před sebe. „To s vámi se tu mám setkat?“

Dotyčný, ať už to byl kdokoli, zvedl ruku a prostor najednou ozářila krvavě rudá, hranatá svíčka. Dopadla na modré oči a bledou tvář, které patřily mladému muži.

Doručovatelku mátklo, že neviděla žádnou sirku, která by plamen zažehla – nikdo přece nedokáže zapálit svíčku jen tak. Ledaže...

Ze špičky plamene stoupal třpytivě zlatý kouř. Zaplnil ulici a obklopil i doručovatelku. Rozlil se v drobné kuličky, které bzučely a mihotaly se jako světlušky nebo malé chuchvalce prachu zachycující měsíční světlo. Nebo něco jiného? V poryvech větru ucítila pachy – mátový olej, pak spálený cukr, jako by karamel příliš dlouho bublal na plotně, a nakonec závan tlejících citrusů.

Muž prošel zlatavým kouřem, přistoupil k nim a vzal chlapce za ruku, jako by byl jeho otec. Chlapec se na krátký okamžik nejspíše zapotácel, ale pak s mužem *ochotně* odkráčel směrem k úzké budově.

Doručovatelka si položila ruku na hrudník a cítila, jak jí srdce buší ve zběsilém rytmu, silněji než kdykoli předtím. Tohle bylo špatně. Vrhla se směrem k muži, aby ho zastavila, ale jako by jí zlatavý kouř obemkl kotníky a spoutal je. Otevřela ústa k výkřiku, ale nevyšel z ní jediný zvuk.

Muž se zastavil u vchodu do budovy a doručovatelka s hrůzou sledovala, jak jeho úsměv odhalil ostré zuby a jak přiblížil svou výraznou tvář k té chlapcově.

„Tak pojd,“ řekl mu. „Mám pro tebe perfektní práci.“

Pak otevřel dveře a strčil chlapce dovnitř.

Jakmile se dveře zavřely, kouř se rozplynul. Chvilí trvalo, než doručovatelka mohla zase pohnout nohama. Vrhla se k budově a prudce se zastavila, protože ta jí před očima najednou zmizela a nezbylo po ní nic než ulička zarostlá plevelem a zahalená do stínů.

Moji sestru je většinou dřív slyšet než vidět, a ani dnes večer tomu nebylo jinak. Zosin plný hlas se rozléhal otevřeným oknem penzionu paní Bézierové a připomínal mi hlas naší matky – tedy alespoň do chvíle, kdy spustila jakousi hanbatou písničku, ve které přirovnávala jednu choulostivou část mužského těla k jistému ovoci.

Vplížila jsem se dovnitř a nepovšimnutá se vmísila mezi ostatní. Dvě mladší dívky předstíraly, že tančují s neviditelnými partnery, ale oči všech ostatních se upíraly k mé sestře, nejtalentovanějšímu stvoření v místnosti.

Pokoje v penzionu paní Bézierové si pronajímal zvláštní druh dívek. Skoro všechny si na nájem vydělávaly v zaměstnáních, kde nevadilo, že si občas nevidí do pusy. Některé pracovaly jako uklízečky v domácnostech, jiné jako dělnice v továrnách či kuchařky v umaštěných pajzlech nebo se dřely v nějaké jiné špatně placené práci ve *vieux quais* – starých docích v Durcu. Já jsem pracovala ve Fréllacově koželužně, kde jsme se v hloučících hrbily nad hliníkovými nádobami s barvou, která na povrchu zasychala a tvořila souvislou krustu. Ale Zosa byla jiná.

„Všechno nejlepší k narozeninám,“ vykřikla jsem, když dozpívala.

„Jani!“ Přiskočila ke mně. Její obrovské hnědé oči zářily na pozadí bledé, olivově zbarvené pleti. Obličej ale měla až trochu moc hubený.

„Večeřela jsi?“ zeptala jsem se. Sice jsem jí něco k snědku nechala, ale při takovém množství spolubydlících mívalo jídlo tendenci občas mizet.

„Jo. Nemusíš se mě na to večer co večer ptát,“ zaúpěla.

„To tedy musím. Jsem přece tvoje starší sestra. Je to moje nejdůležitější životní povinnost.“

Zosa nakrčila nos a já ji do něj pinkla. Zalovila jsem ve vaku se svými věcmi, vytáhla z něj noviny, které mě stály půlku denní mzdy, a vtiskla jí je do rukou. „Váš dárek, *madame*.“ V penzionu narozeniny neměly příchut' cukrové vaty. Byly těžce vydobyté a dražší než zlato.

„Noviny?“

„S nabídkami práce.“ Se šibalským úsměvem jsem výtisk otevřela.

Uvnitř byly inzeráty na zaměstnání v obchodech s luxusním oblečením, v cukrárnách a parfumeriích, zkrátka na místa, kde by se třináctiletá dívka, co vypadá sotva na deset, těžko uchytila. Ale o ně mi nešlo.

Přeskočila jsem je a ukázala na inzerát, který se před pouhou hodinou objevil v novinách po celém městě.

Inkoust byl zářivě fialový jako květy krvavého máku, co roste v Aligney, nebo jako mačkaný samet. V okolním textu vyčníval jako zvláštní maják uprostřed černobílého moře.

HOTEL MAGNIFIQUE

PŘIJÍMÁ ZAMĚSTNANCE.

ZÁJEMCI SE MOHOU DOSTAVIT ZÍTRA V POLEDNE.
ZABALTE SI NA CESTU DO JINÉHO SVĚTA & PŘIPRAVTE SE
NA ODJEZD O PŮLNOCI.

Všechny dívky se kolem nás shlukly a nakláněly se, aby mohly obdivovat purpurový inkoust, který se svým duhovým leskem vyrovnal vybroušeným měsíčním kamenům.

V inzerátu nebyla uvedena žádná adresa. Proslulý hotel ji nepotřeboval. Objevoval se zhruba jednou za deset let, vždycky ve stejné uličce v centru. Touhle dobou tam už nepochybně stáli lidé z celého města a pošetile doufali, že se jim do hotelu podaří dostat.

Když se před lety objevil naposledy, pozvánky předem dostali jenom ti nejbohatší obyvatelé města. A když pak hotel konečně dorazil, několik drahocenných pozvánek získalo ještě pár náhodných šťastlivců z davu. Mezi nimi byla i naše domácí Minette Bézierová.

O půlnoci hosté vkročili do hotelu a zmizeli spolu s ním, aby z ní o dva týdny později slavně vykročili poté, co se z ničeho nic znovu objevil v té samé uličce.

Při představě, jak rozlamuju pečeť na své vlastní pozvánce, se mi zachvěly prsty. Ale i kdyby se na nás usmálo štěstí a my jednu vyhrály, stejně bychom musely zaplatit za pokoj – a pokoje v Hotelu Magnifique nebyly právě levné.

Zosa překvapeně svraštila obočí. „Ty chceš, abych tam šla na pohovor?“

„Ne tak docela. Na pohovor jdu já. Tebe čeká konkurz na místo zpěvačky.“

Na takový konkurz jsem ji naposledy vzala před čtyřmi lety – nedopadl tenkrát moc dobře a já nedokázala snést pomýšlení, že bychom tím musely projít znovu, takže jsme to přestaly zkoušet. Jenže dnes měla Zosa narozeniny a tohle byl přece Hotel Magnifique. Všechno se na něm zdálo jiné. Tak nějak dokonalé. „Hotely si najímají zpěvačky v jednom kuse. Co ty na to?“

Odpověděla mi úsměvem, který mě zahřál u srdce.

Jedna ze starších dívek si zastrčila pramen mastných blondatých vlasů za růžové ucho a řekla: „Tím inzerátem si z nás jenom utahují. Byl by zázrak, kdyby tam některá z nás dostala práci.“

Napřímila jsem se. „To není pravda.“

Pokrčila rameny a odvrátila se. „Dělej si, co chceš. Já bych s tím neztrácela čas.“

„Myslíš, že má pravdu?“ zeptala se Zosa a svésila koutky svých drobných úst.

„Rozhodně ne,“ odpověděla jsem možná až příliš rychle. Když se zamračila ještě víc, tiše jsem zaklela a palcem se dotkla starého řetízku naší matky.

Bezcenný šperk byl z verdanského zlata, tvrdého jako ocel. *Maman* si vždycky dělávala legraci, že přesně z takového materiálu jsou i moje záda. Často jsem si s ním pohrávala, když jsem od ní potřebovala poradit se Zosou. Ne že by to k něčemu bylo – mrtvé matky těžko můžou někomu radit.

„Kdyby nikdo z nás neměl šanci, hotel by si přece nedával inzerát. Zítra jim ukážeme, co v nás je, a až zjistí, jak jsme úžasné, můžeme dát tomuhle místu jednu provždy sbohem.“

Ta myšlenka mi připadala jako zářivý uhlík; cítila jsem, jak mi doutná v hrudi.

Prsty se mi pořád ještě chvěly, když jsem narovnávala jednu ze Zosiných tmavých kudrn, jako to dělávala *maman*. „Pojďme ten inzerát ukázat Bézierové. Ta bude o hotelu vědět víc než kdokoli jiný tady.“

Zosa s rozzářenýma očima přikývla. Vytrhla jsem jí noviny z ruky a vyrazila za domácí. S ostatními dívkami v závěsu jsem vyběhla dvě patra schodů do svého oblíbeného obývacího pokoje ve třetím patře, kde předtím, než penzion koupila paní Bézierová, ubytovávali námořníky. Místnost byla zaplněná policemi se starými námořními mapami a atlasy dalekých míst, v nichž jsem si často listovala.

Bézierová seděla u krbu, nohy v punčochách opřené o okenní římsu. Přístav za oknem bičoval déšť a proměňoval Durc – město, které jsem nenáviděla – v mokrou šmouhu.

Když jsme se všechny nahrnuly dovnitř, naše domácí sevřela rty. „Co je zase?“

Podala jsem jí stránku z novin. Světlo vycházející z krbu ozářilo purpurový inkoust a tvrdý výraz v bledé tváři Bézierové polevil.

„Děje se něco?“ zeptala se dívka za mnou.

Bézierová pohlédla na deset let starý zasklený list pergamentu visící nad krbem – svou pozvánku. Její fialový inkoust ve slabém světle zářil a hrál duhovými barvami stejně jako ten v inzerátu. „Podívejme, Hotel Magnifique se vrací.“

Otevřely se další dveře a do místnosti se vmáčklo několik opozdělých dívek, které se strkaly ve snaze něco zahlédnout.

„Slyšela jsem, že tam hosté ke snídani popíjejí tekuté zlato ze skleniček na šampaňské,“ řekla dívka vzadu. Další se k ní přidaly se zvěstmi, které zaslechly zase ony.

„Říká se, že tam polštáře nejsou naplněné peřím, ale spředními mraky.“

„Každou noc prý třikrát procestujete svět.“

„A všichni jejich nóbl portýři jsou princové z dalekých zemí.“

„Vsadím se, že taky nóbl líbají.“ Dívka s běžovou pletí a narůžovělými tvářemi udělala vulgární gesto jazykem. Zosa si toho našťestí nevšimla. Místo toho jí tvář rozzářil úsměv.

Škoda, že nešlo zjistit, zda je na těch povídačkách něco pravdy – hosté se při odchodu z hotelu vzdávali všech vzpomínek na svůj pobyt. Jediné, s čím se kromě zavazadel vraceli, byl pocit ohromujícího štěstí. Bézierová nám jednou přiznala, že si vším tím usmíváním namohla čelist.

Zvědavě jsem na ni pohlédla. Oči se jí zamžily, jako by v ní návrat hotelu vyvolal nějakou vzpomínku. Otevřela jsem ústa, abych se jí na to zeptala, ale vtom přede mě proklouzla Zosa. „Viděla jste někdy *maîtreho*?“

Maître d'hôtel byl majitelem hotelu a byl stejně slavný jako bu-dova sama.

Bézierová samolibě přikývla. „Jednou sem hotel zavítal, když jsem ještě byla mladé, hezké stvoření. *Maître* měl ten nejzářivější úsměv, jaký jsem kdy viděla. Když vítal davy, celý svítil. Jen tak ze

vzduchu utrl květinu a hodil mi ji.“ Předstírala, že chytá drobný kvítek. „Ta věc voněla jako borůvkový koláč. Potom se mi rozpustila v ruce. Uplynulo víc než deset let, než hotel přijel znovu, a když se tak stalo, *maitre* vypadal úplně stejně.“

„A měl na sobě taky stejné oblečení?“ zeptal se někdo.

„Ne, ty hloupá. Prostě *vypadal* stejně. Stejná tvář. Stejný šarm. Nezestárl ani o den. Řekla bych, že to dává smysl. Je to přece nejmocnější *suminaire* na světě.“

Při slově *suminaire* dívky zalapaly po dechu – tak se ve Verdanne říkalo čarodějům!

Mimo hotel představovali čarodějové to největší nebezpečí na světě. Říkalo se, že se jim během dospívání v krvi hromadí magie, až nakonec vzplane nekontrolovatelnou silou, která dovede zranit – nebo i zabít – každého, kdo se v tu chvíli náhodou ocitne v jejich blízkosti.

Někteří říkali, že magie dětem vychází z nosu a shlukuje se do temného mraku, jiní tvrdili, že vypadá jako černočerné prsty s drápy, které jim vyrůstají z krku, a taky že do doby, než se v čarodějích magie probudí, není možné rozeznat je od normálních lidí.

Samozřejmě se objevovaly rady, jak je odhalit. Některé byly podivné, třeba ta, která tvrdila, že čarodějové už od dětství touží po krvi nebo že jim černá jazyk. Mluvílo se dokonce o dětech, které se po smrtelném zranění vrátily k životu, a tak se zjistilo, že jim v krvi koluje magie. Jenže to nikdo nikdy neprokázal.

Ať už to bylo jakkoli, magie byla natolik nebezpečná, že se ve Verdanne děti, u kterých panovalo podezření, že dovedou čarovat, po staletí topily nebo upalovaly zaživa.

Ale uvnitř hotelu byla kouzla bezpečná. Bylo známo, že *maitre* nějakým způsobem budovu očaroval, čímž umožnil čarodějům, které zaměstnával, aby mohli předvádět dechberoucí kousky, aniž by ublížili jediné živé duši. Nikdo nevěděl, jak toho docílil, ale každý chtěl získat možnost spatřit to na vlastní oči.

Než někdo stačil položit další otázku, Bézierová zatleskala. „Je pozdě. Všechny do svých pokojů.“

„Počkejte,“ řekla jsem. „Teď, když se hotel vrátil, vzpomínáte si na něco? Je opravdu tak kouzelný, jak se povídá?“ Jakmile mi ta slova vyšla z úst, začala jsem si připadat hloupě, že se ptám na takové věci.

Bézierová se mi však nevysmála a ani jí to nepřipadalo divné. Místo toho s posmutnělým výrazem pohlédla na svoji starou pozvánku.

„Jsem si jistá, že je kouzelný ještě víc,“ odvětila hořce. Vlastně bych asi taky byla zahořklá, kdybych si nepamatovala ty nejužasnější chvíle svého života. Bézierová hodila inzerát do ohně a zapotácěla se. „Můj bože!“ vzdychla nakonec.

Papír se vznítit a začal hořet růžovými plameny, pak zelenými, poté karmínovými a nakonec proměnil krb v oslnivou přehlídku duhových barev. Plameny šlehaly výš a výš, stoupaly do komína a vytvářely úchvatnější podívanou než výlohy obchodů na bulváru Marigny.

„Kouzlo,“ zašeptala Zosa.

Přejel mi mráz po zádech. Byl důvod, proč se lidem při zmínce o Hotelu Magnifique tajil dech a proč jim z něj přecházel zrak. Za normálních okolností byla magie vzácnou, nebezpečnou věcí, které bylo třeba se za každou cenu vyhnout, ale uvnitř hotelu to bylo nějak naopak a já měla naději, že to následujícího dne bude-me moci zažít na vlastní kůži.

Příštího rána pokryl jižní vítr *vieux quais* kluzkými řasami. Chytila jsem Zosu za ruku a společně jsme procházely skrz doky. Míjely jsme rybáře vykládající palety a matky, které líbaly své námořnické syny na rozloučenou.

„Podívej, Jani,“ ukázala Zosa na trajekt, který právě vplouval do přístavu. „Myslíš, že je to ten náš?“

„Těžko říct.“

Před čtyřmi lety, po smrti naší matky, jsem utratila nesmyslnou sumu dublonů, abych nám koupila místa na takovém trajektu a dostala nás z Aligney, naší malé přímořské vesničky, pryč.

Cesta trvala pět dní. Zosa je strávila sněním o všech zbytečnostech, které si chtěla koupit v Durcu – o krajkových rukavičkách bez prstů a pruhovaných kelímcích *crème de rose*, kterým jí *maman* mazávala obličej. Nemohla jsem se přestat usmívat, přesvědčená, že můj život právě začíná.

Jenomže ve chvíli, kdy jsme se vylodily, bylo najednou všechno jinak. Doky byly přelidněné. Zose bylo teprve devět, takže jsem dávala pozor, aby se držela u mě, a najednou mi to došlo. Všichni, na kterých mi záleželo, byli buď mrtví, nebo v Aligney. Byly jsme samy v cizím městě a všechno to byla moje vina.

Opustit domov byla chyba. Posledních několik měsíců jsem šetrila každou minci, abych nám mohla koupit cestu zpět do Aligney. Jenomže mi to šlo tak pomalu, že jsem nechtěla ani pomyslet, jak

dlouho to ještě potrvá. Hotel by nás tam nejspíš dostal o několik let dřív.

Z té představy se mi tajil dech. Hned se mi vybavily vzpomínky na domov, jasné a zlatavé. Skoro jako bych cítila nerovné kočičí hlavy, po nichž jsem jako malá běžala, břicho nacpané jahodami, které jsem v létě otrhávala z obsypaných keříků.

„Uhněte,“ vyštěkla žena s bledou kůží, která pevně svírala přehoz z vydří kožešiny, a vytrhla mě z myšlenek. Prošla kolem nás, opatrně, aby se nás nedotkla.

Zosa přejela prsty po dírách na svých svátečních šatech. „Musí si o nás myslet, že jsme vylezly zpod mola. Všichni tady dneska vypadají úchvatně.“

Sundala jsem si fialkový klobouk s volánkem. Sice už dávno vyšel z módy, ale byla to nejhezčí věc, kterou jsem vlastnila. Sehnula jsem se a posadila ho Zose na hlavu, jako by to byla koruna.

„Nikdo není tak úchvatný jako my, *madame*,“ řekla jsem a z jejího úsměvu se mi zatetelilo srdce. „A teď si pospěšme. Sám *maitre d'hôtel* nás očekává na čaj.“

Společně jsme prošly skrz *vieux quais* a zamířily do města. Z okapů visely záplavy fialových pentlí, každé zápraží zdobily růžové a zelené karafiáty. Ta sláva se nepodobala ničemu, co jsem kdy viděla, a všechno to bylo jenom kvůli hotelu.

„Je tu tolik lidí!“ Zosa se zachichotala, když jsme zahrnuly za roh poblíž proslulé uličky. „Ani si nevidím na nohy.“

Odtáhla jsem ji před hrnoucí se skupinou lidí do bezpečí. „Jestli nebudeš dávat pozor, někdo ti ty hezké nohy pošlape a já to pak budu muset donekonečna poslouchat.“

Zosa se zatočila. „Tak ať. Vždyť je to báječné.“

„Jenom do té doby, než si navzájem zmizíme z dohledu.“ Myšlenka, že se mi ztratí v davu, mi vždycky naháněla husí kůži.

„Ty sis snad dneska zakázala se trochu pobavit.“

„Stanovila jsem si pravidlo, že se nikdy nebudu bavit dřív než po obědě,“ škádlila jsem ji.

„Opravdu?“

„Ale jdi ty,“ řekla jsem a nasměrovala ji na mýtinu, kterou zabírali pouliční umělci v saténových podprsenkách a s obličejí zakrytými maskami z papírmaše. Z davu se vynořila umělkyně, která se snažila vydělat si zpěvem pár mincí. Po masce jí stékaly namalované krvavé slzy. Zosa sebou trhla.

*„Suminaire povolal kouzla a čáry
a ženu svou pak proměnil v máry.
Vypálil jí oči a zlámal kosti,
osud její hrozný byl dosti.“*

Stejná slova jsem slyšela zpívat už mnohokrát. Písňe a historky o čarodějích tady kolovaly pořád, přestože je nikdo neviděl už celé věky. V posledních několika desetiletích se objevovali tak vzácně, že se lidé přestali bát, že by jim kouzla mohla ublížit, a jak byli čím dál zvědavější, stávaly se verdannské zákony čím dál mírnějšími. Hotel kouzlům jenom přidal na půvabu. Lidé tak dychtili spatřit magii na vlastní oči, že na svoje obavy z ní zapomněli stejně, jako se zapomíná na hrozbu, že vás na poli zasáhne a zabije blesk.

„Myslíš, že dnes uvidíme nějakého čaroděje?“ zeptala se Zosa.

„Doufejme, že jen uvnitř. Tam se *maître* postará, aby to bylo pro všechny bezpečné.“

„Vsadím se, že je to fešák.“

„Pro tebe je moc starý,“ zavrčela jsem a štípla ji do nosu. „Pojďme dál.“

O chvíli později se kolem nás protlačili dva muži se snědou pletí a radostnými úsměvy na tváři. Každý z nich svíral tlusté obálky. Pozvánky.

„Tentokrát šest výherců!“ zakřičel někdo.

„Oni už vybrali výherce?“ Koutky mi poklesly. Věděla jsem, že ta soutěž je spravedlivá, protože dávala všem stejnou naději, ale stejně jsem se nedokázala ubránit ostnu žárlivosti. Než jsem stačila udělat další krok, Zosa mě zatahala za rukáv tak silně, že mi

málem utrhla ruku. „Hej! Mohla bys otočit tu svou velkou hlavu sem?“ ukazovala rukou.

A pak jsem ho uviděla.

Hotel vypadal, jako by byl celý život zašitý v úzké uličce mezi *Apothicaire Richelieu* a *Maison du Thé*. Byl celý obložený dřevěnými latěmi a jediný sloup jeho oken stoupal až do pátého patra. Nemohlo tam být víc než deset stísněných pokojů, maximálně. Nad dveřmi visela cedule, na tak ošuntělé budovu až moc ozdobná, na níž se skvěla dvojice perletových slov – HOTEL MAGNIFIQUE.

„Zvláštní,“ řekla jsem. Zavalil mě pocit zklamání. Hotel nebyl ničím zajímavý.

Nahoře bylo jediné kulaté okno, dvakrát větší než všechna ostatní, a na jeho parapetu stálo několik sukulentů. Šťastné rostliny.

O hotelu se říkalo, že navštíví každý kout světa. Zeměpis jsem znala – Verdanne byla největší zemí kontinentu, na severu ji ohraničovalo rozeklané pohoří Skaadi, na východě větrný Preet. Za ním se rozkládaly další obrovské země a taky oceány plné nekonečné spousty míst, která určitě stála za návštěvu. Svět byl ohromný a nepředstavitelný, a přesto ho tato jediná budova dokázala překročit.

Obě jsme se sebou cukly, když nějaká žena vykřikla: „To je *maître!*“

U vchodu hotelu stál mladý muž.

„Viděla jsem ho rozdávat pozvánky,“ pokračovala žena. „Když dovnitř vcházela první výherkyně, vtiskl jí do ruky růžovou růži.“

„Já to věděla. Je nádherný,“ rozplývala se Zosa.

Musela jsem přimhouřit oči. Jak na něj dopadaly sluneční paprsky, *maître* vypadal jako čerstvě vyražený stříbrný dublon. Měl na sobě černou livrej, která kontrastovala s jeho světlou pleť.

Bézierová měla pravdu. Největší čaroděj na celém světě nebyl o moc starší než já. Devatenáct. Nanejvýš dvacet. Byl nehorázně mladý, nebo tak aspoň vypadal.

Ten muž nějakým způsobem očaroval celou budovu, zajistil, aby v ní čarodějové, které najal, mohli svobodně kouzlit a aby hosté mohli magii bezpečně sledovat.

„Vítejte.“ *Maître* utrl ze vzduchu tulipán a podal ho starší ženě se snědou pletí a širokým úsměvem, která svírala pozvánku a belhala se do hotelu. „Těší mě, těší mě,“ řekl mladé ženě světlé pleti, která také držela pozvánku. „Překrásný klobouk, *mademoiselle*,“ zalichotil její malé dcerce, když spolu procházely vstupními dveřmi, následované onou dvojicí rozradostněných mužů.

Maître si odkašlal. „Děkuji vám všem, že jste se zastavili. Až se Hotel Magnifique objeví příště, přijďte prosím zase.“

Sklonil se k rozmáchlé úkloně. Když se opět narovnal, držel v rukou hrst lilí. Vyhodil je do vzduchu a květy se proměnily v drobounké ptáčky, kteří se s každým zatřepotáním křídel měnili v mihotavý fialový dým. Když jsem se znovu podívala na hotel, byl *maître* pryč.

Úžasné. Tedy až na to, že když zmizel, přes vchodové dveře se objevil natažený provaz s nápisem *Vstup pouze pro hosty a personál*.

„Myslíš, že se uvnitř konají pohovory?“ zeptala se Zosa.

„Nevím, ale jdu to zjistit.“ Prohlížela jsem si ceduli. Nakouknout bych tam určitě mohla. „Počkej na mě tady.“

Protlačila jsem se davem, vystoupala po schodech a proklouzla pod provazem. Do černého laku vchodových dveří byl vyryt nápis ne delší než palec: *le monde entier*.

Celý svět.

Ta slova na mě zapůsobila. Vábila mě.

Otevřela jsem dveře, ale nebylo nic vidět. Udělala jsem krok dopředu, jenže místo abych vešla dovnitř, narazila jsem čelem do zdi.

Klopýtla jsem zpátky a konečky prstů nahmatala něco, co vypadalo jako skleněná tabule vyplňující rám dveří. Alespoň jsem si myslela, že to je sklo, dokud se skrz něj neprotáhla ruka a nechňapla mi po zápěstí. S výkřikem jsem zjistila, že ruka patří mladému vrátnému.

Zamrkala jsem a snažila se vstřebat otevřené dveře, které byly zároveň zdí, a taky chlapce, který jimi klidně prošel.

Ne, to nebyl chlapec. Na to byl až příliš vysoký a pod livreji měl příliš velké svaly. *Maître* byl oslnivě bílý, ale tenhle mladík byl jeho pravý opak. Teple měděný tón jeho pleti zvýrazňoval živé hnědé oči, kterými na mě shlížel.

„Můžu vám nějak pomoci?“ zeptal se verdannštinou s přízvukem, který jsem nikdy předtím neslyšela.

Vzhlédla jsem k budově a vybavila si všechny ty atlasy v obývacím pokoji Bézierové, fleky zemí, které jsem obkružovala konečky prstů. Nezdálo se mi pravděpodobné, že by tahle stará stavba mohla cestovat takové dálky.

„Kde jste byli včera?“ zeptala jsem se.

„Minutu cesty odsud,“ odsekl. Když jsem si chtěla tu stěnu prohlédnout, dveře za sebou zabouchl. „Dovnitř smí jen hosté a personál.“

Jasně. Ta zatracená cedule. „Kudy na pracovní pohovory?“

„Ty se chceš ucházet o práci v hotelu?“

Vypadal překvapeně, což mě rozčílilo. Probodla jsem ho pohledem. „Samozřejmě.“

Najednou se vstupní dveře zase otevřely, a to tak prudce, až jsme oba nadskočili. Z budovy vyšla skupinka lidí. Na snědé pleti jedné z ubytovaných žen, která byla velmi drobná, se třpytil náhrdelník s lapisem. Za ní kráčel další host s pletí tak bílou, že by ji letní slunce v docích během chvíličky sežehlo.

Smáli se a mně se ze smyslné vůně, která se za nimi linula, kroutily prsty u nohou. „Co je to za vůni?“

„Pouštní jasmín. Docela obyčejná.“

Slovo *obyčejná* bych tedy nepoužila. Tu vůni bych dokázala zhltnout jako moučník. „Je dokonalá. Odkud pochází?“

„Promiň, ale pospíchám. Zrovna teď nemám na hloupé holky čas.“

„No dovol?“

„Přesně to jsem chtěl říct já tobě,“ pronesl se samolibým úsměvem a pokusil se zmizet.

Sama jsem se dovnitř dostat nemohla, takže i když mě rozčiloval, byl to jediný zaměstnanec hotelu, kterého jsem viděla, tedy pokud bych nepočítala *maîtreho*. Chytila jsem ho za paži. „Tak kde jsou ty pohovory?“

„Copak nechápeš, že mám spoustu práce?“

„Tak to zkrát a řekni mi kudy.“

Dlouze si mě změřil a pak pohledem přelétl ulici. Snažila jsem se rozpoznat, co hledá, ale kromě davu lidí mě nic nezaujalo. Najednou ke mně vztáhl ruku a odhrnul mi z krku pramen vlnitých vlasů.

„Na tvém místě bych si to namířil rovnou domů. Předstírej, že se hotel nikdy neukázal,“ vyzval mě tlumeným hlasem. Pak se kolem mě protáhl a zmizel v davu.

Následující dvě hodiny mi vrátný nešel z hlavy. Jako by mě svým jasným pohledem posuzoval. Způsob, jakým mě odehnal. Určitě mě odrazoval, protože nabyl dojmu, že na místě, jako je Hotel Magnifique, nemám co dělat.

Pohrávala jsem si s prsty pokrytými zelenými skvrnami. Barvivo z koželužny páchlo po dusném přístavním vzduchu, stejně jako většina věcí v Durcu. Říká se, že když tu budete žít dost dlouho, ze žeber vám vyrostou korýši. Vůbec nepochybuju, že to je pravda. Když už se mi konečně podaří vykoupat, stejně z pokožky cítím pach hniјících ryb. Ale právě teď jsem se odmítala vzdát. *Maman* vždycky říkala, že na tu svoji tvrdohlavost jednou doplatím, ale já si nemohla pomoci. To, jak se vrátný choval, způsobilo, že jsem po práci začala toužit ještě víc.

„Nemohla by ta fronta náhodou postupovat ještě pomaleji?“

„Bože, doufám, že ne.“ Zosa si otřela pot, který jí stékal zpod fialkového klobouku.

Fronta před *Maison du Thé* – starou čajovnou vedle hotelu, kde se, jak jsme se dozvěděly, konaly pohovory – byla až obscénně dlouhá. Naneštěstí pro má bolavá lýtka jsme stály až na konci.

Když jsme se konečně dostaly ke vchodu, ukázala Zosa na pozlacenou ceduli se seznamem volných míst: kromě hudebníka a posluhovačky sháněli taky zpěvačku. Muž se světlou pletí, oblečený v obleku až příliš propracovaném na to, jaké bylo horko,

nám nevěnoval sebemenší úsměv. Místo toho prostě otevřel dveře a prakticky nás jimi postrčil dovnitř.

Uvnitř stály stříbrné váhy na mramorových pracovních deskách. Ve všech policích stály vysoké skleněné nádoby, které byly až po okraj naplněné pestrobarevnými čajovými lístky.

„Další!“ zakřičela žena z místnosti vzadu. Pohovor byl tu.

„Půjdeš první?“ Zose se chvěl hlas nervozitou úplně stejně, jako tomu bylo před lety při jejím prvním konkurzu.

Narovnala jsem jí volánek na klobouku. „To víš, že půjdu.“

Vzadu mě přivítala dobře stavěná žena s olivovou pletí. Její nakrátko ostříhané hnědé vlasy ladily s lesklým kalhotovým kostýmek, který měla na sobě. Oblékala se sice jako muž, ale měla daleko větší šmrnc než kterýkoli z těch, které jsem znala. Uvědomila jsem si, že se mi líbí. Tedy až do chvíle, kdy nade mnou ohrnula nos.

„Moc hezký pohled na tebe není, co?“ poznamenala a zvedla velký bronzový kompas s lesklou zelenou nefritovou ručičkou. „Teď se nehýbej.“

Ručička kompasu se roztočila, až mě z toho jímala závrať, ale ani jednou se nezastavila. Po chvíli si žena kompas zastrčila do kapsy.

„K čemu to bylo?“

„Otázky tady pokládám já.“ Rázně mě vzala za bradu. „Tvoje jméno?“

Polkla jsem. „Janine Lafayetteová. Ale všichni mi říkají Jani.“

„To je tedy vážně dost nudné jméno.“ Našpulila rty. „Mimocho-dem, já jsem Yrsa.“

Pustila mi bradu. „Žiješ v tomhle městě celý život?“

„Pocházím z vesnice na pobřeží, jmenuje se Aligney,“ odpověděla jsem chvějícím hlasem.

„Máš svoji vesničku ráda?“

Když jsme ještě byly děti, *maman* umísťovala naše kolébky tak, aby chom vždycky nožičkami směřovaly ke středu Aligney. Chtěla,

abychom nikdy nezapomněly, kudy se tam vrátit. Stará verdannská pověra, která mi nějak utkvěla.

Dokonce i teď jsem si dokázala dokonale vybavit pevně semknuté řady domků, které zimní západ slunce pokaždé zbarvil do citronově žluté. Věděla jsem přesně, kdy rozkvetou vlčí máky a odkud bude pocházet naše příští večeře. Měla jsem tam přátele – takové, kterým na mě *záleželo*. Připadalo mi, jako bych se v Durcu za poslední čtyři roky pořádně nenadechla. Zato v Aligney jsem mohla dýchat zhluboka, každým kousíčkem plic.

V poslední době se jedinou mojí jistotou stala bolest na hrudi, která se ráda vracela.

„Svoji vesnici jsem zbožňovala. Sestru jsem sem přivedla až po smrti matky. Plánovala jsem se tam vrátit, až...“

„Tvoje matka je tedy mrtvá,“ přerušila mě. „A tvůj otec?“

Maman nám o něm nikdy nechtěla prozradit nic bližšího. „Vím jen, že byl farmář.“

„A kde bydlíš teď?“

Začala jsem jí vyprávět o penzionu Bézierové, jenže mě po chvíli pohybem ruky zarazila a mávnutím poslala pryč. „Už jsem toho slyšela dost. Pošli sem dalšího.“

Když mě Zosa uviděla, vystřelila ke mně. „Jsi v pořádku?“

„To nic,“ zalhala jsem. „Nenech tu paní čekat.“

Sestra se rozběhla dozadu a já si otírala slzy z očí. Bylo bláhové, že jsem si dovolila doufat. V kapse jsem nahmatala tvrdý obrys mince, která mi zbyla po koupi novin. Až Zosa skončí, budu jí moct alespoň koupit plechovku bonbonů, abych jí to zklamání trochu osladila.

Minuty ubíhaly. Přes dveře ke mně doléhal její tlumený zpěv. Nakonec se vřítla zpátky, nepřítomný výraz v obličeji.

„Tak co?“

Ukázala mi list pergamenu a mně vyschlo v ústech. Stránka se v rozích kroutila a ve srovnání s moderním kancelářským

papírem působila zastarale. Díky černé čáře dole mi bylo jasné, co na papíře stojí.

Byla to smlouva. Na jediné místo.

Líným krokem k nám přistoupila Yrsa. „Nabídla jsem tvoji sestře práci. Za deset verdanských dublonů týdně bude zpívat našim hostům.“

Deset dublonů byl trojnásobek toho, co jsem vydělávala já. Musela jsem se kousnout do rtu, abych samou radostí nepropukla v pláč. Samozřejmě, že Zosa Yrsa zaujala, navíc když ji mohla srovnat s její neslanou nemastnou sestrou.

Sama ale jít nemohla. Kdyby tu byla *maman*, už by do mě štouchala, abych něco udělala. Jenomže Zosa se usmívala jako sluníčko a mě nenapadlo nic, co bych jí mohla říct a zároveň jí tím nezломit srdce. Yrsa položila na stůl pero s bronzovým hrotem a fialový kalamář. Pak vytáhla zlatý špendlík a píchla jím mou sestru do prstu. Vytryskl dokonalý pramínek rubínové krve.

Ruce mi vystřelily nahoru. „Co to děláte?“

„To je součást smlouvy. Něco podobného podepisují i naši hosté.“ Yrsa nechala kapku stéct do kalamáře. Zasyčelo to a Zosina krev se rozpustila ve fialovém inkoustu. Yrsa do něj namočila pero a vtiskla ho sestře do ruky.

Očima jsem těkala po papíře. Myslela jsem, že smlouva bude sepsaná verdanský – jazykem Verdanne, který je docela běžný na celém kontinentu. I když jsem něco málo verdannštiny zahlédla, většina odstavců byla v jazycích, které jsem nikdy předtím neviděla. Dole stál křížek.

Zose zrůžověly tváře. „To je ta nejvíc vzrušující věc, jaká se mi kdy přihodila. Jani, dokázala jsem to.“

Projel mnou osten žárlivosti. Prsty se mi zkroutily v náhlé touze popadnout smlouvu a sama ji podepsat. Otočila jsem se k Yrse. „Sestře je sotva třináct. Nemůžu ji pustit samotnou. Mohly bychom sdílet jeden pokoj. Budu pracovat, dělat, cokoli bude potřeba.“ *Vezměte nás obě.*

„Obávám se, že to nebude možné,“ řekla Yrsa. „Práci jsem nabídla jenom jí. Přes práh hotelu mohou jen hosté a zaměstnanci.“

Práh. Ta zeď z ničeho. Neexistoval způsob, jak se přes něj dostat společně.

„To bude v pořádku,“ chlácholila mě Zosa. „S někým si promluvíme. Všechno se vyřeší.“

Nechápala, že pokud mě taky nepřijmou, prostě s ní nepůjdu. Schovala jsem hlavu do dlaní. Když jsem vzhledla, viděla jsem, že Zosa vzala pero, jeho hrot přiblížila k pergamenu a na spodek stránky naškrábala svoje jméno.

Přiskočila jsem k ní a převrhla kalamář. Popadla jsem pero, až se po stole rozstříkla fialová barva, a podala ho Yrse. Podívala jsem se dolů a málem hlasitě zalapala po dechu. Fialový inkoust nebyl rozlitý, kalamář nebyl převržený. Byl na něm uzávěr. Ale já jsem přece viděla, jak se inkoust rozstříkl, tím jsem si byla jistá.

Muselo to být kouzlo.

„Tvoje sestra se dostaví do hotelu nejpozději v šest hodin.“ Yrsa si strčila smlouvu, kterou Zosa podepsala, do saka a odešla.

„V žádném případě tam nepůjdeš,“ oznámila jsem jí a přišlápla starou noční košili, pro kterou se Zosa zrovna shýbala. Předstírala, že tam nejsem, a když se mi snažila košili vytrhnout, ozvalo se praskání stehů. „Haló, tady jsem. Přímo před tebou.“ Pinkla jsem jí do čela, za což mě odměnila zlostným pohledem. „Tak vidíš. Nejsem až tak neviditelná, co?“

Nepřestávala mě ignorovat a do pytle na obilí, plného vzpomínek na *maman*, cpala její staré notové zápisy. Z pytloviny jí na prst vyskočil pavouk. Vykríkla, shodila ho ze sebe a otočila se čelem ke mně. „Nikdy mi nedovolíš dělat to, co chci.“

„To není pravda. Jenže jsem slíbila, že na tebe dohlédnu.“

Obrátila oči v sloup. „To bylo předtím, než *maman* umřela. Teď je mi třináct. Když jsi vzala tu práci v koželužně, nebylo ti o moc víc.“

„Máš pocit, že jsem měla na výběr? Ale teď je mi sedmnáct a mám víc rozumu.“ Mávla jsem rukou po stíněném pokojíku. „Tohle všechno platím já, takže do toho mám co mluvit.“

„Myslíš ty saze? Brouky a zápach tlejících zubů? Ty netrávíš celé dny tím, že si rveš vlasy a přeješ si, aby sis mohla vytrhat i kůži, aby ses konečně zbavila té špíny a svědění. S deseti dublo-ny týdně bych ti mohla něco posílat. Do příští zimy bys mohla být z doků pryč.“

„A jak bys mi chtěla posílat peníze z druhého konce světa?“

„Nějaký způsob existovat musí.“

„Ještě jsem o žádném neslyšela.“

„Kdyby byla *maman* ještě naživu, dovolila by mi tu práci vzít.“ Zose se zachvěl spodní ret. „Jani, myslela jsem, že chceš, abych zpívala.“

„Samozřejmě, že to *chci*,“ ujistila jsem ji, ale neměla jsem jinou možnost. Bodlo mě u srdce. „Ale ne takhle, ne beze mě. Je mi líto.“

Zosa si strhla šeríkový klobouk a mrštila jím do chodby. Udělala jsem krok, abych ho sebrala, ale zarazila jsem se. Ze Zosina vaku vykoulka perla.

Perlové náušnice *maman*.

Když jsme byly malé, Zosa si je vždycky připnula a zpívala na celé kolo. Předstírala, že je estrádní umělkyně, a já ji doprovázela svým falešným krákoráním. Ty perly jsem neviděla od Zosina prvního konkurzu v Durcu. Jejího jediného konkurzu, tedy až doteď.

Ta vzpomínka mě zasáhla. Napadlo mě tehdy, že s náušnicemi bude vypadat starší, a tak jsem jí je připnula na ušní lalůčky a nasoukala ji do svých starých růžových šatů. Vypadala jako malá nervózní květinka, jenže jsme potřebovaly peníze a Zosa na ten konkurz chtěla víc než cokoli.

Teď jsem si přála, abych mohla ten den vymazat z našich myslí.

Převalovala jsem perlu mezi prsty. Opaleskující barva se už odloupala a odhalila dřevěnou kapičku. Když konkurz nevyšel,

jak jsme si plánovaly, zkusila jsem náušnice prodat klenotníkovi, ale ten se mi vysmál. Nikdy jsem Zose neřekla, jak bezcenné jsou.

„Poslouchej mě. Jakmile našetřím dost peněz, zmluvím cestu do Aligney.“ Vzala jsem Zosu za ruku. Pokusila se mi vytrhnout, ale já ji svírala pevně. „Co když tu nebudeš, až odsud budu odjíždět? Nebo se něco stane a já budu muset jet jinam? Co když se hotel příštích deset let nevrátí?“ Představila jsem si, jak se vracím z práce do prázdného pokoje, a sevřelo se mi hrdlo. „Nechci tu zůstat sama,“ přiznala jsem zkroušeně.

Po tváři se jí skutálela slza. Po několika vteřinách ticha její drobná ručka stiskla tu mou. Posadila se. „Z toho klobouku mám úplně rozčuchané vlasy. Pomůžeš mi je rozčesat?“

Dlouze jsem vydechla.

Toho večera Zosa usnula rychle, zato já se převalovala, neschopná zamhouřit oči. Když hodiny v Durcu odbíjely jedenáctou, zakručelo mi v žaludku. Nejedla jsem už spoustu hodin. Plížila jsem se po schodišti, kde ležel šeríkový klobouk. Zastavila jsem se a sebrala ho. Byl pošlapaný a zablácený – jediná oběť toho dne, díkybohu.

Po špičkách jsem se vkradla do kuchyně Bézierové, odložila klobouk a pustila se do rabování zbytků ze spíže. S hlavou v polici s chlebem jsem se natahovala pro okoralou kůrku, když se ozvalo zavrzání dveří do kuchyně. Ztuhla jsem. Na to, aby dívky byly vzhůru, bylo už moc pozdě. Pevně jsem sevřela plechovku s dřevěnými lžicemi. Zvedla jsem ji jako zbraň a otočila se.

Ve dveřích stál muž.

„Tady jsi. Máš docela zpoždění, víš to?“ prohlásil.

Prohlédl si zničený klobouk a pak mě. Byl to ten mladý vrátný z dřívějšíka. Už na sobě neměl čepici, takže jeho černé vlasy po ramena nic nezakrývalo. Když si jeden oddělený pramen zastrčil za ucho, zatajil se mi dech. Jeden z jeho prstů vůbec nebyl prst, ale jemně vyřezávaný a naleštěný kus dřeva.

A ohýbal se.

Nebezpečný. To slovo mi prolétlo hlavou. Pozvedla jsem plechovku se lžicemi. Povytáhl obočí. O kousíček jsem se stáhla. „Co tady chceš?“

„Pokud jsi ten klobouk předtím neschovávala pod sukni, řekl bych, že tu nejsem kvůli tobě.“ Prstem přejel po šeríkovém volánu. „Hledám majitelku téhle... věci. Mladou dámu, co podepsala smlouvu.“

Měl na mysli Zosu. „Ta tu není.“

Nepřesvědčila jsem ho. Vstoupil do místnosti. Až moc blízko. Vyslala jsem plechovku k jeho hlavě. Minula jsem. Plechovka narazila do zdi a na jeho hlavu se spustil déšť dřevěných lžic.“

„Výborný hod.“ Jednu lžici si vytáhl zpod límce. „Sice si hrozně rád hraju, ale teď na to není čas. Přišel jsem, abych tu, které patří tenhle klobouk, odvedl do hotelu.“

„Kdo jsi?“

„Jmenuju se Bel. Takže, kde je?“

Nevěřila jsem mu, ani co by se za nehet vešlo. „Nikam s tebou nepůjde.“

„Takže tady přece jenom je.“

Vyštěkla jsem na něj nadávku.

Otočil se k odchodu. Musela jsem ho zastavit. Sáhla jsem pod řeznický špalek a vytáhla velký, zašlý kuchyňský nůž. Přeběhla jsem místnost a vrhla se mezi něj a dveře. Jednou rukou jsem se opřela o rám a namířila mu nůž na břicho. Zachvěla jsem se vzrušením. „Pořád si myslíš, že jsem jenom nějaká hloupá holka?“

„Samozřejmě.“

„Aha... no... Jestli se přiblížíš, budeš toho litovat.“

„To určitě budu.“ Škubl dřevěným prstem. Ozvalo se sotva znatelné cvaknutí a z prstu vystřelila čepel. Vystřelovací nůž.

Vrhl se na mě a natlačil mě na dveře. Kuchyňský nůž s rachtotem dopadl na podlahu. Jeho tvář byla tak blízko té mé, že jsem na kůži cítila jeho dech. Kdyby někdo vešel a uviděl nás v téhle pozici, mohl by si to špatně vyložit.

Při té představě jsem se začervenala a vzepřela se proti němu, ale držel mě pevně. S vystřelovacím nožem na mém hrdle se Bel sklónil a přičichl mi ke krku. „Vy v Durcu nemáte mýdlo?“

Zaklonila jsem se a plivla mu do obličeje. Otřel si bradu o rameno. Městské hodiny odbily půl. Jedenáct třicet.

„Neměl bys teď být někde jinde?“

Zaklel a sklapl čepel. „Neublížím ti.“

„O tom pochybuju.“

„Podívej. Tvoji kamarádku odvedu do hotelu ještě před půlnocí. Podepsala smlouvu. Smiř se s tím.“

A pak jsem to zahlédla v jeho očích. Něco, co jsem vídala v odraze vlastní tváře v zrcadle. Byl zoufalý. Z vlastní zkušenosti jsem věděla, že zoufalí lidé dělají zoufalá rozhodnutí.

„Je tu spousta pokojů. Nikdy ji nenajdeš včas. Dej mi taky práci a já tě zavedu k té, které ten klobouk patří.“

Odkopl nůž a přibližoval se ke mně, až jsem rameny narazila do zdi. „Ty to nechápeš. Už je skoro půlnoc.“

Slovo *půlnoc* vyslovil se zbožnou úctou. V tu hodinu se hotel vydával na cestu.

„Nechci ti ublížit,“ zopakoval.

Věřila jsem mu. Nechtěl mi ublížit. Ale pohled v jeho očích napovídal, že by toho byl schopný.

„Když ji nepřivedeš včas, potrestají tě?“ zeptala jsem se. Musel existovat důvod, proč riskoval, že se nestihne vrátit do půlnoci, aby Zosu našel.

„Nikdo mě nepotrestá. Ale nemyslíš, že by bylo neslušné té dívce odepřít práci?“

Neuvěřitelné. „Vždyť jsi mě od práce v hotelu odrazoval, tak proč ti tak záleží na tom, aby tam pracovala moje sestra?“

„Tvoje sestra?“ zeptal se. „A nezáleží mi na tom.“

„Jestli je to pravda, dej práci i mně.“

„Ne.“

„Tak nás nech na pokoji.“

Belovi se z hrdla vydralo tiché zavrčení. „Tak dost. Musím ji najít, což znamená, že se musíš pohnout.“ Jednu ruku mi obtočil kolem zad, druhou kolem krku. Palcem se zachytil o řetízek po *maman*, až ho málem přetrhl.

Začala jsem ho drápat. Najednou jsem ucítila škusnutí a moje prsty přitáhlo něco pevného u jeho klíční kosti. Zatáhla jsem za to.

Zpod saka mu vyklouzl tenký řetízek, na kterém visel klíč. Nikdy jsem se magie nedotkla, ale pro to, co jsem cítila, neexistovalo jiné vysvětlení. Ten řetízek si moje prsty přitáhl sám. Jenže každý přece věděl, že magie koluje v čarodějově krvi, ne v předmětech. Je jasné, že vrátný musel ten klíč nějak očarovat.

„Jsi čaroděj?“ zeptala jsem se.

Belova ústa se zkrivila zlomyslným úšklebkem a mnou projel osten strachu. Klíč si zastrčil pod košili a pak pohlédl na mou ruku, stále ještě sevřenou okolo zápěstí.

„Dej mi práci,“ zopakovala jsem. Naštěstí ta slova zněla odvažněji, než jsem se cítila.

Tentokrát se mu ve tváři mihl zvláštní výraz, jako by o tom doopravdy uvažoval. „Jsi často takhle otravně neodbytná?“

„Na tebe vždycky.“ Náhlým přívalem odvahy jsem se na něj zazubila. „Tak co, vezmeš mě s sebou?“

„To není tak snadné. Nemám u sebe inkoust a nikdo se nedostane dovnitř, aniž by předtím podepsal smlouvu nebo měl v ruce pozvánku.“

Vytřeštila jsem oči. „A co když se tam dostanu sama?“

„Jak bys to chtěla udělat?“

„Pozvánkou.“

Pustil mě. „Ukaž mi pozvánku a já sním tu pomačkanou hrůzu, které říkáš klobouk.“

„Tak si sežeň vidličku a dej mi pět minut.“

„Máš minutu.“

Vyběhla jsem po schodech do obývacího pokoje Bézierové ve třetím patře. Sebrala jsem její zarámovanou pozvánku, která

visela nad krbem. Rozbila jsem sklo a vytáhla list papíru. Pak jsem utíkala zpátky do kuchyně a zamávala jíím Belovi před obličejem. Skoro jsem nemohla popadnout dech. „Bude to fungovat?“

Sebral mi papír z ruky. „Jak stará je ta věc?“

„Bude fungovat?“

„Ještě nikdy jsem neviděl, že by se někdo pokusil použít takhle starou pozvánku.“ Vrátil mi ji. „Takže, kde je ta tvoje sestřička? Měli jsme odsud být pryč už před deseti minutami.“

Zrychlil se mi tep. „Tak dáš mi tu práci?“

„Nemám zrovna na výběr.“ Až na to, že měl. Z nějakého důvodu ale nebyl ochotný odejít bez Zosy. Jeho pohled spočinul na pozvánce. „Jestli se dostaneme dovnitř a ta věc ti umožní vstup, dám ti místo na zkoušku.“

„Co to znamená?“

„Budeš dva týdny pracovat zadarmo, přesně tak dlouho, jak dlouho trvá pobyt v hotelu. Dokaž mi, že si tu práci zasloužíš, a je tvoje.“

„Za deset dublonů týdně?“

„Za pět.“

To bylo míň, než vydělávala Zosa, ale pořád víc, než kolik jsem měla teď. „Takže budeš řídit můj osud?“

„Nech mě hádat. Máš s tím problém, že?“

„Nemám,“ procedila jsem, přestože jsem při té myšlence málem skřípala zuby. „A když se něco stane?“

„Budeš bez práce.“

Jinak řečeno, pošlou mě zpátky sem. Bez peněz a bez Zosy.

„Je to *velice* štedrá nabídka,“ dodal.

„To každopádně.“ Před třemi lety jsem takhle přišla do Fréllacovy koželužny a zoufale sháněla práci. Protože jsem byla ještě hodně mladá, vzali mě jenom na zkoušku, ale nakonec jsem tam získala stálé místo. A přesně to mi teď nabízel Bel. Tohle dokážu. Vzhledla jsem. „Jak ti můžu důvěřovat?“ Klidně mi mohl lhát.

„Jsem nesmírně důvěryhodný.“

„A tomu mám věřit?“

„To záleží jen na tobě.“

Kéž by tu byla *maman*. Ta už by si uměla poradit. „Přísaha je na svou matku,“ vyhrkla jsem. Mozek mi běžel na plné obrátky.

Ve tváři se mu mihl bolestný výraz. „Svou matku si nepamatuju.“

„Aha... To je mi líto,“ řekla jsem a trochu se mi rozbušilo srdce. Sama jsem si nepamatovala svého otce. Pohled mi sklouzl ke klíči, který mu visel na krku. „Tak aspoň přísaha je na svoje kouzla.“

„No dobře. Přísahám na svoje kouzla, že ti dám práci. A teď budeme muset běžet, jestli to chceme stihnout včas.“

Ano. Představila jsem si, jak se Zosou vycházíme z hotelu a vracíme se do Aligney, konečně zase zpátky doma. Uniklo mi zachichotání, ale pak jsem se rychle plácla rukou přes ústa. Bel si mě změřil udiveným pohledem. Otočila jsem se ke schodišti a odmlčela se. Kdybychom běželi, Zosa by nám nestačila.

„Budeš ji muset nést,“ řekla jsem a letěla po schodech nahoru, Bela v patách. O pár vteřin později si už přehazoval Zosu přes rameno jako pytel brambor. Párkrát zamrkala a probuzená kopala nohama, dokud jsem jí šeptem neprozradila plán.

„Kdo to je?“ naznačila pohyby rtů otázku a Belovi za zády povytáhla obočí.

Bože. Štípla jsem ji do nosu. „Nech toho.“

Přilákaly jsme Belův pohled.

„Co je?“ zeptala jsem se ho.

„Ty bys mi vážně nedovolila odvézt ji bez tebe.“ V jeho slovech jsem poznala překvapení.

„Jak jsi říkal, otravně neodbytná.“

Zacukalo mu v koutcích úst, jako by zadržoval úsměv. „Dokud neprojdeš hlavním vchodem, nepouštěj tu pozvánku.“ Vydal se dolů do haly.“

Na podlaze pořád ještě ležel Zosin pytel plný starých krámů po *maman*, které jí zbyly z dob, kdy pracovala jako učitelka hudby. Ty perlové náušnice.

A pak mi to došlo. Zosa bude brzy zpívat před opravdovým publikem, jak si to vždycky přála. Všechny ty roky živoření za to přece jenom stály.

Za pár měsíců budeme mít našetřeno tolik, že nám to v Aligney vystačí na několik let. Ale nejdřív budeme moct cestovat s hotelem, objevovat svět. Všechno mi připadalo příliš úžasné, než aby to byla pravda.

„Mohla by sis pospíšet?“ křikl na mě Bel.

Skřípání kroků. Dívky se probouzely.

Popadla jsem Zosin pytel plný pavouků a pustila se za vrátným, který nesl moji sestru.